

vestra in svetega Mihaela. Po požaru so sezidali cerkev nanovo in postavili poleg starih treh oltarjev še četrtega v čast zaščitniku zoper ogenj in požar, svetemu Florijanu.

Leta 1636., 11. aprila, pa je, kakor že povedano, pogorel ves trg z gradom vred; le cerkev svetega Nikolaja ni bila končana.

Francka Zupančič:

Velikonočna vodica.

ekje v pomladnem gozdu izvira virček. Čista, kristalna vodica žubori iz zemlje in se nabira v mali, plitvi globinici. Iz nje pa teče venkaj čez koreninice, kamenje, skozi gozd, po travniku — v svet.

Tam, kjer žubori virček iz zemlje, stoje mlade jelke. Nadele so si svetle, dehteče svečice. Prijeten vonj se širi v njih vrhovih kot dih velikonočne sveče.

Za gorami blesti jutro. Zlatordeče duri se odpirajo na nebu. Tedaj leskeče vodica kakor tekoče zlato. Svetle iskre se sipljejo s hribov čez jelke in zró kristalno-blesteči virček. Velikonočno jutro je.

Stara pripovedka vé, da ide v tem času, ko blesti mlado jutro v samoto vrhov, vstali Zveličar skozi gozd in da blagoslavlja žuborečo vodico. Tako pravi stara pripovedka. In kdor pride v zgodnjem velikonočnem jutru skozi gozd k samotnemu virčku, vidi, kakó se siplje tisoč svetlih žarkov v čudezni krasoti skozi pomladnozelene vrhove listovcev, kakó veselo miglja slednji list drevja v vetrcu, kakó žari nebo nad modrimi gorskimi vrhovi in čuje lahko lahko šumenje vodice v leskeči krasoti. Mladih jelk svečice pa goré v svetem jutru. Komu?

Nihče ga ni videl iti po gozdu; njega, ki o njem pripoveduje stara pripovedka. A v slovesapolni, praznični samoti doni vetra hvalospev. Tedaj se sklanjajo vrhovi in zvoné beli zvončki ter zró z rumenimi očesci, čudé se, v zlato jutro. Trn stoji ponosen v belem cvetnem krilu in divja črešnja ob vznožju griča siplje dehteče cvetje na zemljo. Vijolice pa in rumene trobentice krasé travnik, da je videti kot krasna preproga, ki čaka ponižno, da pride Bog čeznjo.

Nihče ga ni videl. A duša čuti njegovo bližino. Lahko domneva, da pojde uprav tod mimo, ko zadoni krilatcev najslajši spev. Morda pride v oblačilu svoje slave ravno tod mimo? — In njemu se klanja gozd, njemu vonja tisoč cvetov, njemu goré jelk svetle svečice. Zlata vodica mu žubori, blesti in šumljá. Vodica, ki jo blagoslavlja roke Kristove v jasnem velikonočnem jutru.

Nad gorami vžzari solnce in pozdravi blesteče valčke. Ti pa hite po strmcih, travniku, skozi mrak in žarečo luč dalje, vedno dalje.

Že mogoče, da zapusti kak človek v žarečem velikonočnem jutru svoje ozko bivališče. Pa gre v tišini jutra skozi pomladnosvežo krasoto gozda in cvetočih travnikov. Toda ne vidi in ne čuje nič. Njegove oči je zastrla bol, in njegova duša je slepa za tolažbo, ki mu jo nudi Bog na pot. Le njegova bol živi.

Ob žuborečem virčku obstane in zre blestečo vodico. Tako je čista, jasna in leskeča — človek vtakne roke vanjo. Domisli se pripovedke. — V tem jutru blagoslovljena vodica! In človek ne vprašuje, ne dvomi nič. Krasota, ljubkost žuboreče vodice ga omamlja in prevzema. Tako mu je, kot bi mu izmivala in čistila sence z duše. In vidi! — O, to cvetje in to zelenje, živeča pomlad! Že dolgo ni več veroval, da je svet še tako lep. In ko gre nizdol ob svetli vodici, postanejo njegove misli čudno vesele. Nehote zaidejo k veseli resnici velikega dne in k Onemu, ki je vstal v blesku in slavi, ki je tudi trpel neizmerno.

S človekom se je zgodil čudež. Zre lepoto pomladi s svojo dušo in zdaj vé, da je vsaka cvetica in cvet, zlato jutro in stara pripovedka — vse tolažnik, ki ga je poslal Bog v svoji neskončni dobrotljivosti trpečemu človeštvu. Spozna tudi, da je bila v vodici moč, ki je izbrisala slepoto njegove duše. In v tej noči da je bila božja ljubezen, ki tolaži bolna srca ter jih spominja, da sledi trpljenju tudi žareče velikonočno jutro.

J. E. Bogomil:

Domače vaje.

»**S**olo« so hoteli igrati. Pa so se najprej skregali. Šlo je za važno vprašanje: Kdo naj bo učitelj? — —

Pravzaprav bi bila morala biti učiteljica Trpinova Anica. A častihlepni Mirko nikakor ni hotel odjenjati. Toliko je namreč že poznal šolo in šolske navade, da je vedel: bolje je biti učitelj kot učenec. Učitelju se ni treba učiti, ker že vse zna. Učitelj sme kregati; njega pa ne sme nihče kregati. Učitelja morajo vsi učenci ubogati; njega pa ni treba, da bi koga ubogal. Učitelj se nikogar ne boji; učenci se pa morajo bati učitelja. Tako si je predstavljal Trpinov Mirko sladkosti učiteljskega stanu. In te sladkosti je hotel tudi braniti in uživati.

Anica je kot dekleta rada odjenjala. Jezilo jo je pa vseeno. Sklenila je v svojem porednem srcu, da bo Mirku pri njegovi šoli nagajala, kar se bo dalo. Takoj že med poukom je strašno rada popravljala Mirkovo